

2. *opfordrer* alle stater til at efterkomme § 6 i Sikkerhedsrådets resolution S/5380 af 31. juli 1963,

3. *misbilliger*, at Portugals regering ikke har efterkommet sikkerhedsråds-resolution S/5380,

4. *belæfter* påny den fortolkning af selvbestemmelsesretten, som har fundet udtryk på følgende måde i generalforsamlingens resolution 1514 (XV): „alle folkeslag har selvbestemmelsesret; i kraft heraf kan de frit bestemme deres politiske status og frit arbejde for deres økonomiske/sociale og kulturelle fremgang“,

5. *bemærker* sig generalforsamlingens resolution 1542 (XV), hvori bl. a. opregnedes områder under portugisisk administration som faldende ind under kategorien ikke-selvstyrende områder i pagtens kapitel XI's forstand,

6. *er af den formening*, at skridt fra Portugals regerings side til at give amnesti til alle, som er fængslet eller landsforvist for at være gået ind for selvbestemmelsesret i disse områder, vil være et vidnesbyrd om dens gode tro,

7. *opfordrer* generalsekretæren til at fortsætte sine bestræbelser og aflægge beretning til rådet senest den 1. juni 1964.

Den ghanesiske repræsentant udtalte, at baggrunden for ønsket om, at generalsekretæren påny skulle aflægge beretning senest den 1. juni 1964, måtte søges i de afrikanske statslederes beslutning om kort efter at ville mødes for at gennemgå den politiske situation i Afrika.

Resolutionsforslaget måtte betegnes som moderat og fra de fleste vestlige landes side blev der i den afsluttende debat givet tilslutning til forslaget.

Norges delegerede betonedede, at det var et opmuntrende tegn, at der havde været kontakt mellem Portugal og de afrikanske stater. Han nærede tillid til, at der ville finde en udvikling sted i sagen, idet den portugisiske udenrigsminister ikke havde benægtet, at befolkningerne i de oversøiske områder havde ret til selvbestemmelse. I det foreliggende udkast var efter hans mening operative § 4 det vigtigste led; han håbede, at Portugal ville vise sin gode vilje ved at efterkomme denne bestemmelse.

USAs delegerede kunne også stemme for det forelagte resolutionsudkast. Han oplyste, at USA klart havde opfordret Portugal til at akceptere selvbestemmelsesretten og håbede, at de under generalsekretærens auspicer stedfundne drøftelser kunne fortsættes.

Den *britiske delegerede* erklærede, at Storbritannien gik ind for princippet om folkenes selvbestemmelsesret. Det tilkom imidlertid ikke FN i detaljer at bestemme, hvorledes selvbestemmelsesretten skulle udøves. Operative § 3 frembød en vanskelighed for hans delegation, da man havde undladt at stemme på sikkerhedsrådets resolution af 31. juli 1963. Hvis der blev delafstemning om denne bestemmelse, ville hans delegation undlade at stemme og derefter stemme for resolutionen som helhed.

Frankrigs delegerede havde hellere set, at sikkerhedsrådet havde opfordret Portugal og de afrikanske stater til at fortsætte drøftelserne. Da resolutionsforslaget indeholdt en henvisning til sikkerhedsrådsresolutionen af 31. juli 1963, som man i sin tid ikke havde kunnet gå ind for, kunne Frankrig heller ikke stemme for det nu fremlagte forslag.

Sovjetunionens delegerede sagde, at han ville stemme for det foreliggende udkast, selvom han fandt det noget svagt.

Resolutionsforslaget kom til afstemning den 11. december 1963. Ved delafstemning om operative § 3 blev denne bestemmelse vedtaget med 7 staters stemmer, mens 4 stater undlod at stemme (Brasilien, Frankrig, Storbritannien og USA). Ved afstemningen om forslaget som helhed stemte samtlige medlemmer for undtagen Frankrig, som undlod at stemme.

Sydvestafrika.

1. Nogle faktiske oplysninger om Sydvestafrika.

Sydvestafrika ligger i det sydlige Afrika under Stenbukkens vendekreds og grænser mod nord til Angola og — gennem den såkaldte Caprivi-strip — til Nordrhodesia, mod øst til Bechuanaland, mod syd til Sydafrika og mod vest til Atlanterhavet. Området dækker et areal på ca. 820.000 km² (d. v. s. ca halvanden gang så meget som